

Гласа на Баба Спаса. Тука е, тукъ . . . излѣвъ горѣ, отче Тодоре . . . Въ Бистрината стая.

Бистра излиза за да скрие смущението си.

Инокентий.

(Остава самъ, дълго гледа слѣдъ Бистра). Поклаща глава и само въздъхва.

I.

Архиерейския намѣстникъ Тодоръ влиза. Той държи въ ржката си сгъната бѣла книга.

Инокентий.

Седни, Тодоре, до прозореца, че е по - веселко, като се гледа на вѣнъ.

Тодоръ.

И да не ми бѣше казалъ — пакъ тукъ щѣхъ да седна. То на твойта градина не може се нарадва човѣкъ.

Инокентий.

По вкуса на Бистра е редена тая година.

Тодоръ.

Да ѝ бѣде благословена ржката.

Инокентий.

(Съ радостъ) Приляга ѝ.

Тодоръ.

Майчичка . . . помня, майка ѝ какъ радѣеше по тия работи.

Инокентий.

(Сѣкашъ засѣгнать на болно мѣсто). Остави, Тодоре, миналото.